

ΙΩΑΝΝΑ ΝΤΟΥΜΠΡΟΥ

Βορινή παραλία

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΙΩΑΝΝΑ ΝΤΟΥΜΠΡΟΥ

Βορινή παραλία

μυθιστόρημα

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 462

Ιωάννα Ντούμπρου, *Βορινή παραλία*

Επιμέλεια: Ελένη Κεχαγιόγλου

Διόρθωση: Μαριάνθη Κιουρτσόγλου

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Ιωάννα Ντούμπρου, Αθήνα, 2018

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούλιος 2019

ΚΕΤ Γ254 ΚΕΠ 487/19

ISBN 978-960-16-8226-6

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στη Μαριλού

Περιεχόμενα

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Παρών χρόνος

Επτά μέρες

Πρώτη μέρα	17
Δεύτερη μέρα	21
Τρίτη μέρα	25
Τέταρτη μέρα	29
Πέμπτη μέρα	35
Έκτη μέρα	40
Έβδομη μέρα	45

Μέρες χωρίς αριθμό

Ζαντ	61
Όπου να 'ναι, θά 'ρθεις	76
Ιρένα	87
Κινούμενη άμμος	103
Οι λέξεις που λείπουν	114

Άρρυθμες μέρες

Σημειώσεις για κάτι που τελειώνει	121
---	-----

ΒΟΡΙΝΗ ΠΑΡΑΛΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

Παρελθών χρόνος

Βορινή παραλία

Θα αστείεύεται η κυρία	137
Άνοιγμα στον ωκεανό	142
Ευρήματα	152
Με την πλάτη στον τοίχο	159
Σειρά τώρα έχει η ζωή	169
Η μαύρη βαλίτσα	171
Χορός σε 4/4	176

Επιστροφή

Καφές χωρίς γάλα	189
Πριονίδια	194
Μάγια	199
Βουτιά στο κενό	208
Ένα άγνωστο παζλ	216
Γυναίκα στην ακτή	222

Έπρεπε να ανοίξει κάποια ρωγμή, να μπει μέσα λίγος αέρας. «Αλλά τα πράγματα δε συμβαίνουν» είπε στον εαυτό του. «Πρέπει να τα κάνεις να συμβούν».

Πωλ Μπούουλς, *Καλώς να πέσει*

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Παράν χρόνος

Επτά μέρες

Πρώτη μέρα

Φτάσαμε στο νησί μερικές ώρες πριν, αλλά δεν μπορώ να πω πόσες. Μου πήρες το ρολόι λίγο μετά την άφιξή μας, μόλις με είδες να χτυπάω το πόδι μου νευρικά στην καρέκλα. Σηκώθηκες απότομα, κι ενώ νόμιζα πως θα με φιλούσες, έσκυφες και μου το 'βγαλες από το χέρι. «Χαλάρωσε» είπες «σταμάτα να σκέφτεσαι τόσο πολύ». Δεν αντιστάθηκα.

Νομίζω πως είναι γύρω στις επτά το απόγευμα, γιατί ακούω τα μικρά ηλεκτρικά αυτοκίνητα να μεταφέρουν κόσμο στο εστιατόριο του ξενοδοχείου για το δείπνο. Κάθεσαι σε μια ξύλινη καρέκλα στο ντεκ και φοράς ένα φθαρμένο μπλε μαγιό. Έχεις τα πόδια σταυρωμένα πάνω στο τραπέζι, τα δάχτυλά σου μια ανοίγουν, μια κλείνουν. «Στο νησί κυκλοφορούμε ξυπόλυτοι» μας ανακοίνωσε ο Ασιάτης που μετέφερε τις βαλίτσες μας στην καλύβα. Όταν το είπε, γύρισες και με κοίταξες περιπαικτικά, καθώς έσκυβες να λύσεις τα κορδόνια σου. Είμαι σίγουρη ότι φαντάστηκες πως θα έχω φέρει μαζί μου τουλάχιστον πέντε ζευγάρια σανδάλια. Δεν το διέψευσα. Στραβομουτσούνιασα κι εσύ άρχισες να γελάς. Τώρα πρέπει να σ' το εξομολογηθώ: έχω μαζί μου μόνο τα παπούτσια του ταξιδιού και τα

χρυσά σανδάλια που μου χάρισες. Για την ακρίβεια, δεν το είχα, ούτε το έχω, σκοπό να απομακρυνθώ από την καλύβα. Θέλω μόνο να μένω εδώ μαζί σου. Θέλω να βουτάμε στη θάλασσα, να στεγνώνουμε και μετά να ξαναβουτάμε, θέλω να τρώμε, να κάνουμε έρωτα, να κοιμόμαστε και την επόμενη μέρα να ξεκινάμε πάλι από την αρχή.

Όμως να, αυτή τη στιγμή κάνεις μια κίνηση. Αυτή τη στιγμή, που δεν ξέρω ακριβώς ποια είναι –γιατί μου πήρες το ρολόι, θυμάσαι;–, γυρίζεις μια σελίδα και αγγίζεις το ποτήρι βότκα που «ιδρώνει» δίπλα σου. Μου φαίνεται πως το βιβλίο που διαβάζεις σου αρέσει πολύ. Το βράδυ, όταν έρθει ο κοντούλης Ασιάτης που τον «βάφτισες» Σταν –ένας Θεός ξέρει γιατί– και μας φέρει το δείπνο μέσα σε μπαμπουδένια κουτιά, σίγουρα θα μου μιλήσεις γι' αυτό. Θα σκύψω προς το μέρος σου και θα σε ρωτήσω γιατί το βιβλίο είναι τόσο καλό, όχι μόνο γιατί μ' ενδιαφέρουν τα βιβλία ή η γνώμη σου, αλλά επειδή μ' αρέσει να σ' ακούω να μιλάς. Αυτή λοιπόν τη στιγμή που είναι ήδη παρελθόν, ο ουρανός έχει βαθύ πορτοκαλοκόκκινο χρώμα. Στο βάθος, βλέπεις το απαλό κύμα να σκάει ακριβώς στο σημείο όπου το νερό συναντά το κοραλλένιο τείχος.

Το μεσημέρι που κάναμε βόλτα στον βυθό με τις μάσκες, καθώς μου έδειχνες ένα περίεργο κίτρινο ψαράκι με ρίγες –είπες ότι το λέγανε «butterfly fish»–, πλησίασα περισσότερο απ' όσο έπρεπε τον ύφαλο. Μου άρπαξες το χέρι και με τράβηξες τόσο απότομα, που πόνεσα. Σηκώθηκες όρθιος κι έβγαλες τη μάσκα.

«Αγάπη μου, καλύτερα να μην πλησιάζουμε τον ύφαλο» είπες.

«Το είχα ξεχάσει» σου απάντησα σαν μαλωμένο παιδί.

Για να επανέλθω λοιπόν στο θέμα μου, ο ουρανός είναι εξαιρετικά ενδιαφέρων στους τροπικούς, ίσως περισσότερο ενδιαφέρων και από τη στεριά. Γι' αυτό κι εγώ στέκομαι όρθια στην άκρη της βεράντας, τρία μέτρα πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας, με το λουρί της κάμερας περασμένο στον λαιμό μου και προσποιούμαι ότι τον φωτογραφίζω. Φαντάζομαι πως διαισθάνεσαι ότι κάτι περιμένω. Το διαισθάνεσαι, γιατί σηκώνεις το αριστερό σου χέρι και τρίβεις το μούσι σου με το βλέμμα στυλωμένο στο βιβλίο. «Θα το ξυρίσω αύριο, δεν πάει άλλο» μονολογείς.

Τώρα, λοιπόν, έχει φτάσει η στιγμή. Το καταλαβαίνω γιατί νιώθω ένα ρίγος να ανεβαίνει από τη βάση της ραχοκοκαλιάς μου και να καταλήγει στα αυτιά μου. Γυρίζεις αργά το κεφάλι προς το μέρος μου. Πόσα δευτερόλεπτα να διαρκεί αυτό; Τα μάτια σου μου χαμογελάνε κι έχουν το χρώμα του κάστανου που μόλις βγήκε από τη χόβολη. Δεν μπορώ να δω τίποτε άλλο, ούτε το στόμα σου, ούτε το μούσι σου, τίποτα. Γιατί, όταν με κοιτάς όπως τώρα, μου συμβαίνει κάτι ανεξήγητο. Συνειδητοποιώ πιο καθαρά από ποτέ ότι υπάρχω. Και αισθάνομαι οδυνηρά άδεια στη σκέψη ότι, αν σταματήσεις να με κοιτάξεις, μπορεί να εξαφανιστώ.

«Έβγαλα μερικές καλές» λέω. Νομίζω πως βουρκώνω, κι αυτό δε θέλω να το δεις. Χαμηλώνω το βλέμμα

και κατεβαίνω τρέχοντας τα σκαλιά. Το ηλίθιο προτελευταίο σκαλί τρίζει. Ανατριχιάζω στον ήχο του. Βγαίνω στην παραλία και κάθομαι στη ζεστή άμμο. Μαζεύω τα πόδια μου κι ακουμπάω το σαγόνι στα γόνατά μου. Δεν ακούγεται τίποτα. Ίσως μόνο, τώρα δα, το σκούξιμο του προτελευταίου σκαλιού. Νιώθω το χάδι των χειλιών σου στον ώμο μου. Μ' αγκαλιάζεις.

«Πεινάς;» ρωτάς.

«Λίγο» απαντώ.

Να, κι άλλη μια στιγμή.

Δεύτερη μέρα

Σήμερα ξύπνησα από τα χαράματα. Ξαφνικά αισθάνθηκα ένα απαλό σκούνημα κι άκουσα μια φωνή να μου ψιθυρίζει στο αυτί: *Μπορείς να χαλαρώσεις τώρα. Ξέρει επιτέλους τι σκέφτεσαι. Ανακάθισα και γύρισα να σε κοιτάξω. Κοιμόσουν μακάριος δίπλα μου. Ανακάλεσα την προηγούμενη νύχτα. Ήμουν όσο γλυκιά έπρεπε, πειστικά ανέμελη. Κάποια στιγμή θα το συζητήσουμε το θέμα, είπα μέσα μου. Χαχά, είπε ο εαυτός μου, κάποια στιγμή, ας γελάσω. Ξάπλωσα και με πήρε πάλι ο ύπνος. Αργότερα, μου φάνηκε πως άκουσα ένα σιδερένιο ρολόι να χτυπάει μέσα μου, ακουμπώντας ρυθμικά στα πλευρά μου. Έβαλα τα χέρια στην κοιλιά μου, κι όταν σταμάτησε, σηκώθηκα.*

Ντύθηκα αθόρυβα για να μη σε ξυπνήσω και πήγα με το ποδήλατο στο κεντρικό κτίριο για να τηλεφωνήσω στην αδερφή μου. «Φτάσαμε» είπα και στριφογύρισα το καλώδιο στα δάχτυλά μου, όπως έκανα με τις μπούκλες των μαλλιών μου μικρή, προσπαθώντας ν' αποκοιμηθώ. Με ρώτησε πώς τα περνάμε και είπα τέλεια, με ρώτησε αν μιλήσαμε για τη σχέση μας και είπα όχι, με ρώτησε πότε θα το κάνω και είπα δεν ξέρω. Έπειτα, η αδερφή μου είπε ότι μπορεί να μου συμβεί ανά πάσα

στιγμή ό,τι συνέβη στη μητέρα, ό,τι συνέβη σ' εκείνη. Ο χρόνος κυλάει εις βάρος μου κι ας μην τον τρώω άσκοπα με ανθρώπους που μπορεί να μη με αγαπούν πραγματικά, με ανθρώπους δίχως μέλλον. Σε υπερασπίστηκα. Είπα ό,τι έχεις λαμπρό μέλλον. «Φυσικά» είπε «απλώς όχι μαζί σου». «Όταν τελειώσει αυτό το ταξίδι, θα ξέρω» της απάντησα κι έκλεισα το τηλέφωνο.

Τα σκέφτομαι όλα αυτά καθώς επιστρέφω στην καλύβα με το ποδήλατο, που κάθε λίγο σκαλώνει σε κάποια πέτρα. Παραπαίω, γιατί για έναν περίεργο λόγο χαζεύω τα γυμνά μου πόδια που γυρνούν τα πετάλια, κι αυτό με κάνει τελικά να χάσω την ισορροπία μου. Πέφτω σ' έναν κακτόκηπο· άόρατες βελόνες τρυπάνε τη γάμπα μου. Καταπίνω τον πόνο, και φτάνω ποδηλατώντας γρήγορα στην καλύβα μας. Με περιμένεις καθισμένος στα σκαλιά. Το βλέμμα σου σπιθίζει. Τίποτα δε σ' εκνευρίζει περισσότερο από το να μην ξέρεις πού βρίσκομαι.

Σηκώνεσαι και μ' αρπάζεις από τον καρπό. «Ανησύχησα» λες, και μου σφίγγεις το χέρι τόσο δυνατά, που βγάζω μια κραυγή. «Σσσ» σφυρίζεις, σταυρώνοντας τα χείλη σου με το δάχτυλό σου.

«Πήγα μια βόλτα κι έπεσα με το ποδήλατο σε κακτόκηπο, Γιώργο» λέω, τρίβοντας τον καρπό μου. Το ύφος σου αλλάζει άρδην. Με παίρνεις αγκαλιά, και ταυτόχρονα ανιχνεύεις με το βλέμμα το σώμα μου, αναζητώντας εκδορές. «Με τσούζει» λέω και σου δείχνω τα πόδια μου.

«Μωρό μου» φιθυρίζεις και μου χαϊδεύεις τα μαλλιά, που ηλεκτρίζονται στο άγγιγμά σου, «θα πω στον Σταν να φέρει κάτι».

«Δε χρειάζεται» λέω ικανοποιημένη «είμαι μια χαρά».

Καθόμαστε στις ξύλινες ξαπλώστρες κι αφουγκραζόμαστε την ομπρέλα από άχυρο να θροΐζει, τον παφλασμό των κυμάτων, την ανάσα μας. Εσύ ανοίγεις το βιβλίο σου κι αρχίζεις να διαβάζεις. Στην παραλία δε βρίσκεται κανείς άλλος εκτός από μας. Ο ζεστός αέρας έχει στεγνώσει το στόμα μου. Ο ορίζοντας είναι θολός. «Θα βουτήξω» λέω. Κουνάς το κεφάλι και χαμογελάς.

Παίρνω τη μάσκα και τρέχω προς το νερό, πατώντας θραύσματα από κοχύλια. Το νερό είναι πιο ζεστό κι από το νερό της θερμαινόμενης πισίνας όπου κολυμπώ τον χειμώνα. Παίρνω φόρα για να βουτήξω, αλλά με σταματούν οι ιριδισμοί. Χιλιάδες ψαράκια, μικρά σαν το δάχτυλό μου, στριφογυρνάνε γύρω μου. Ο ήλιος αντανακλάται στα λέπια τους. Βάζω το χέρι μου στο νερό και ξαφνικά, λες και κάποιος τους έδωσε σήμα, τα ψάρια κάνουν απότομη στροφή και γίνονται ένα γυαλιστερό σύννεφο που εξαφανίζεται. «Έχει εκατοντάδες ψάρια εδώ» λέω «μάλλον είναι τα glassfish που μας έλεγε ο Σταν».

Δε δείχνεις να μ' ακούς. Φοράς το ψαθάκι μου και φαίνεσαι απορροφημένος από το βιβλίο που έχεις ανοιχτό πάνω στα πόδια σου. Από χτες που δοκίμασες το καπέλο μου κι εγώ σχολίασα πόσο σου πάει, δεν το αποχωρίζεσαι. Όπως και τα γένια, που αμφιβάλλω αν θα τα ξυρίσεις ποτέ. «Αν δεν είχες αφήσει μούσι, δε θα σε είχα προσέξει» σου είπα με αναίδεια στην αρχή της

σχέσης μας, τότε που το ενδεχόμενο να εξαφανιστείς από τη ζωή μου δε μ' απασχολούσε. Εσύ εξακολουθείς να διαβάζεις δίχως να μου δίνεις σημασία.

Στρέφω το κεφάλι προς τον ωκεανό, φοράω τη μάσκα κι ακολουθώ τα ψάρια που δε θέλουν να τα ακολουθεί κανείς.